A°. 1839. N°. 85.

DONDERDAG DEN 24sten OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 21 October 1839.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal, dd. 18 dezer, No. 1592 | 1362, is bepaald dat bij de Schouwing, welke naar aanleiding van artikel 47 der Publicatie van 19 | 25 November 1828 (Gouvernements-blad No. 17), over de Keukens en Stookplaatsen enz., moet plaats hebben, *in iedere Wijk een der Brandmeesters of Onder-Brandmeester daartoe door den Opper-Brandmeester aan den Procureur Generaal voor iedere Wijk aan te wijzen, zal tegenwoordig zijn.*

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 22 October 1839.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal van den 21sten dezer, No. 1601 | 1367, is tot ZENDELING in het Neder-district *Nickerie* benoemd, de Heer HENDRIK RUDOLF WICHERS.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 23 October 1839.*

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden, als:

1o. Aan de Slaven *Joseph*, *Jacques* en *Carolina;* toebehoord hebbende aan JACOB NORDEN.

2o. Aan de Slaven *Jansie*, *Klaartje*, *Pietje* en *Frederik;* onder Straatvoogdij gestaan hebbende van F. J. P. DUURHAGEN.

3o. Aan de Slaven *Dorothea* en hare Kinderen *Frederik Louis* en *Cornelia;* toebehoord hebbende aan DOROTHEA FREDERIKA van NEITSCH.

4o. Aan de Slavin *Wilhelmina* en hare Kinderen *Meintje* en *Amalia;* toebehoord hebbende aan T. P KAERSENHOUT.

5o. Aan de Slavin *Antje*, toebehoord hebbende aan den Boedel wijlen J. B. F. BOUFFARE. — En

6o. Aan den Slaaf *François;* onder Straatvoogdij gestaan hebbende van J. G. J. VAN SAINT ANDRÉ; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1o. JOSEPH BENNEKOM.
JACQUES BENNEKOM.
CAROLINA BENNEKOM.

2o. JACOBA JOHANNA JANSIE GOEDWATER.
CLARA ELISABETH GOEDWATER.
PIETER EVERT GOEDWATER.
FREDERIK MARIUS CHRISTIAAN GOEDWATER.

3o. DOROTHEA BRUMMEN.
FREDERIK LOUIS BRUMMEN.
CORNELIA LOUISA BRUMMEN.

4o. WILHELMINA DALIA.
WILHELMINA THEODORA DALIA
AMALIA SUSANNA DALIA.

5o. ANNA KARELSHOEK. — En

6o. JOHANNES FRANÇOIS SCHAAPSTEDE.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

De *Commissie tot Taxatie der Huurwaarde* van de Huizen en Gebouwen aan *Paramaribo* en derzelver omtrek, maakt bij deze bekend, dat zij hare werkzaamheden zal voortzetten op *HEDEN*, des voormiddags van *zeven* tot *elf* uren, en zulks wel met Wijk E. No. 197.

Paramaribo den 24 October 1839.

De Scriba bij de Commissie voornoemd,
A. P. TIRION.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 19den dezer, de Nd. Am. Brik *Cadet*, Kapt. Eduard Babson, van Gloucester, hebbende 30 dagen reis; Passagier: de Heer W. H. Gallup.

Uitgezeild van de rivier COPPENAME.

Den 13den dezer, Z. M. Transport-schip *de MERWEDE*, Kapt. Luit. W. STORT; geladen met 74 Balken diverse houtsoorten; als: *Groenhart*, *Locus* en *Peto*, te zamen metende 4768 kubiek voeten.

Den 18den, Z. M. Transport-schip *PRINS WILLEM FREDRIK HENDRIK*, Kapt. Luit. J. G. HUIJS; geladen met 45 Balken en 66 Kromhouten diverse houtsoorten, als: *Bolletrie*, *Cabbes*, *Groenhart*, *Locus*, *Peto* en *Purperhart*, te zamen metende 4131 kubiek voeten.

ADVERTISSEMENTEN.

PARAMARIBO, *den 23 October 1839.*

Mejufvrouw CATHARINA JANE SMITH, op den 18den dezer, in de rivier *Suriname* voor *PARAMARIBO* ter zijde van de Waag, ter voorkoming van verdere schaden aan hare Ponten, hebbende doen ophalen een *SCHEEPS-ANKER* zonder *STOK*, naar gissing zwaar *2000* ℔ *oud Amsterdamsch gewigt*, thans liggende op den wal, naast het Waag-gebouw; zoo wordt zulks ingevolge art. 30 van het Reglement op het Havenen alhier, geadverteerd; met noodiging om bij vermeend regt van eigendom op hetzelve, daarvan vóór of op den 11den November e. k., kennis te geven aan

Den Havenmeester,
R. H. ESSER.

(37209) Van wege het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, wordt bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt, dat JEAN FRANÇOIS FAVEREIJ en SAMUEL FERDINAND FLU in qualiteit als Gemagtigde van HENDRIK JAN VELDWIJK, zich bij rekeste aan het Collegie hebben gewend, met verzoek dat aan hen moge worden af- en overgegeven, de Boedels van HENRIETTE DE RHEIN, FRANS van BERNER, JOHANNES PETRUS BERNER DEN JONGEN, JOHANNA MARIA BERNER en JOHANNES PETRUS BERNER DEN OUDEN; zullende wanneer daartegen geene oppositien mogten inkomen, door welgemeld Collegie, na verloop van *zes* weken, daarop worden gedisponeerd, als hetzelve vermeenen zal te behooren.

Paramaribo den 21 October 1839.

De fungerende Secretaris,
F. C. COBLIJN.

(37208) Van wege het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, wordt bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt, dat HARMEN KLAASZOON BUIJL in qualiteit als Gemagtigde, 1°. van CATHARINA HERMINA KLAHN, Huisvrouw van- en bijgestaan en gemagtigd door HENDRIK HEIJINK, 2°. van HERMINA KLAHN en 3°. van HENDRIK HEIJINK, als Gemagtigde van LODEWIJK KLAHN en FOCOLINA KLAHN; — zich bij rekeste aan het Collegie heeft gewend, met verzoek dat aan hem moge worden af- en overgegeven den Boedel JAN ABRAMAM KLAHN; zullende wanneer daartegen geene oppositien mogten inkomen, door welgemeld Collegie, na verloop van *zes* weken, daarop worden gedisponeerd, als hetzelve vermeenen zal te behooren.

Paramaribo den 21 October 1839.

De fungerende Secretaris,
F. C. COBLIJN.

(38371) Fungerende CURATORS zullen op Donderdag den 31sten dezer, des namiddags om 4 ure, door den Vendumeester A. SALOMONS, ten Sterfhuize van den Heer PIETER VOS, doen verkoopen:

Deszelfs *NALATENSCHAP*, bestaande in *LIJFKLEEDEREN* en *MEUBELAIRE GOEDEREN*; eenige voorname *BOEKWERKEN* en eene partij *GEDRUKTE PLATEN*; — alsmede eenige *HOORNBEESTEN*, aankomende den Boedel van Mevrouw JOHANNA JACOBA MARIA WIJNBERGEN eerder Wed. PIETER THIEL, laatst Echtgenoot van J. N. DE VRIES GERHARDT.

Paramaribo den 23 October 1839.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(37199) De Exploicteur bij het Geregtshof te *SURINAME*, *belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 25sten October 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Hooge Straat* van de *Wanica Straat*, La. E. No. 369, aankomende den Boedel BEBÉ van JAN DE WOLFF.

Paramaribo den 19 October 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(37198) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 25sten October 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Eerste Buitenwijk*, No. 130, en Oude Wijk La. A. No. 110 | 111*a*.; aankomende den Boedel J. D. VALLENTIJN.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Zwartenhovenbrug*- en hoek van de *Hooge Straten*, La. E. No. 246 Nieuwe Wijk en La. D. No. 458 Oude Wijk; aankomende G. C. F. LEUE.

Paramaribo den 19 October 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(38376) De Vendumeester ALEXANDER SALOMONS zal op Woensdag den 30sten dezer, des namiddags ten *vier* ure, ten huize van den Heer A. J. POSNANKIE, aan de *Waterkant*, in het openbaar verkoopen:

STUKGOEDEREN, gemaakte *KLEEDEREN*, extra fraaije staande *TAFEL LAMPEN*, *GLASWERK* en verder al het gene ten voorschijn zal worden gebragt.
Zullende deze GOEDEREN daags vóór en op den verkoopdag, ten huize voormeld, te bezigtigen zijn.
Paramaribo den 23 October 1839.
H. J. POSNANKI qq.

Mengelwerk.

Groote Pier de Zeeschuimer.

De *Zwarte Hoop* is in het gezigt! ....

Met electrieke snelheid had zich deze mare door geheel de *Lemmer* verspreid: alles, wat loopen konde, stroomde havenwaarts.

Vijftig zeilen daagden allengs op en stevenden de *Lemmer* binnen. Van alle die schepen woei een zwarte wimpel; van één slechts, van dat voor aan de spits, de groote admiraalsvlag; deze was met galgen en raderen gevierendeeld.

Doodstilte heerschte onder de zamengevloeide menigte, terwijl dat eerste schip de ankers wierp; terwijl men de toebereidselen maakte tot de landing. Een man sprong op de moelje: anderen volgden.

Nu week de dringende, wringende menigte: met blijkbare angst waren aller blikken naar den eerst aan land gesprongen' gewend: deze was reusachtig groot; twee bliksemende oogen, grove neus en lippen was alles van zijn gelaat wat het zwarte, ruige haar niet onzigtbaar maakte; hij was met pracht in rood fluweel en goud en edelgesteenten uitgedost, en hield een de korensikkel gelijkend wapentuig in de sterk gespierde vuist: zijn naam was *Groote* Pier; wie hem, in zijn bijzijn, *Lange* Pier noemde, had immer dit als zijn laatste woord onder de levenden geuit.

Groote Pier zag met versmading op de bange aanschouwers neder en stapte hovaardig door; een arm wichtje geraakte, door het gedrang, onder zijne lompe voeten; het geschrei van het bijna vertrapte schepseltje trof des zeeroovers oor; hij bukte zich, hij beurde het op, nam het op den arm en trachtte deszelfs traantjes en leed door zijne ruwe liefkozingen te stillen; en hij vervolgde dus zijnen weg.

Nu drong zich eene vrouw tot vóór hem.

»Wat moet ge wijf!" vroeg *Groote* Pier barsch.

»Goede heer! dat is mijn kind."

»Gij liegt: dat is mijn kind, ga heen en zwijg."

»O God! wat zegt gij, mijn goede, brave heer! mag ik dat kind niet weder hebben!"

Tot antwoord, wierp *Groote* Pier der vrouw nu een' buidel vol goods toe: terstond verdween de droevigheid van haar gelaat: dit trof zelfs het gemoed van den zeeroover.

»Is dat *uw* kind vrouw?"

»Neen, mijn beste heer; het is het wicht van mijne zalige zuster."

»Waar is die?"

»Zalig, ... hoop ik."

»Dus dood! Waar is de vader van het kind?"

»Ook zalig, en reeds lang vóór mijne zuster."

»Daar! ..." en hij wierp haar nog meer goud toe: »ga heen! en wacht u maar ooit weder onder mijne oogen te komen. Voort! ..." — en hij duwde haar van zich af.

De vrouw was blijde. »Het was immers maar het kind van hare afgestorven zuster: zij was immers doordarm: een kind was immers een drukkende last voor haar: *Lange* Pier zou het immers niet verslinden?!" zoo sprak zij tot zich zelve, en tot de menigte.

»Bij het sterfbed van uwe zuster, voor 's Heeren aanschijn, hebt gij immers beloofd, het wichtje als uw eigen kind te zullen beschouwen!" Zoo klonk het antwoord van haar geweten. — De menigte zweeg, en ging uit een.

Dit gebeurde in 1500.

Groote Pier was de zoon van een' Kimswaarder turfschipper: zijn onverzoenlijke haat tegen de Saxen, wier dwingelandij toen zwaar op *Groningen* en *Friesland* drukte, en die deze opgestane, en door de Gelderschen in den opstand gesterkte en ondersteunde gewesten, als rebellen behandelden, die hem van zijn vaderlijk erfdeel beroofd hadden; die onverzoenlijke haat, gepaard met vrijheidszucht en vaderlandsliefde, en aangevuurd door lust naar wrekende vergelding, maakte hem tot een' vrijbuiter. Zijne stoute, steeds door geluk bekroonde ondernemingen, lokten onophoudelijk waaghalzen en zwervers onder zijne vlag, en langzamerhand werden zijne vloot, zijn vermogen en zijn naam uitgebreid, aanzienlijk en geducht.

Hij heete Pier (Pieter).

Groote Pier noemden hem zijne aanhangers: *Lange* Pier zijne vijanden, doch, wij herhalen het, nimmer ongestraft in zijne tegenwoordigheid.

Dertig menschen liggen, in twee ongelijke hoopen afgedeeld, over het dek van een schip op de *Zuiderzee*, ter nedergeknield.

Voor hen staat een man, wiens voorkomen onverbiddelijk, wiens vonnis onherroepelijk is — *Groote* Pier.

Hij staat om uitspraak te doen over het lot der dertig nedergebukten: dezelve maakten de manschap uit van twee, door de zeeschuimers prijsgemaakte vaartuigen, een turfschip en een visscherboeijer.

»Gijlieden zijt vrij! Mijn vader was ook een turfschipper," zoo spreekt *Groote* Pier tot den linker hoop, en zich nu tot den regter wendende: — »maar gijlieden zijt Hollanders, gij moet sterven... Smijt ze over boord!"

Hij draait zich onverschillig om; daar ziet hij zijne innig geliefde Alida.

»Vader," lispte het jonge meisje, »schenk hun allen genade."

»Dat mag niet altijd zóó, Alida: wat behoef ik jagt op die vogels te maken, als ik ze steeds weder moet laten vliegen?"

»Nog ditmaal, Vader!"

»Voor het laatst dan, hoort ge wel." — »Vlegels! ik schenk u genade."

De arme visschers hieven een luid en dankbaar vreugdejuich aan, ter eere van hunne beschermengelin.

Hunne vaartuigen werden hun teruggegeven, en zij haastten zich, even als de turfschippers de zeeroovers te ontvlieden.

Eenige uren later werden deze een deel oorlogschepen aan den gezigteinder gewaar: hierop waren de kapers niet gewoon jagt te maken: zij zetten derhalve alle zeilen bij om elke aanraking met dat escader te ontwijken: doch nu werd op hen jagt gemaakt, en met goed gevolg.

Floris van IJsselstein, admiraal van *Holland*, wilde de *Zuiderzee* van de schuimers schoonbezemen.

Ook hij was zonder genade.

Ontvlieden werd voor de slechte zeilers weldra niet meer doenlijk: men wachtte de bevelen tot den strijd.

Groote Pier gaf nogmaals bevel tot de vlugt.

De beste zeilers van de kapervloot ontkwamen: de anderen vielen den Hollanders in handen: wat gevangen werd, hing men als zeeroover aan de masten op.

Groote Pier was beschaamd....

Voor het eerst had hij lafhartiglijk eenen strijd vermeden, en zijne makkers in den steek gelaten: hij vreesde voor Alida; voor het eerst vergezelde zij hem. *Groote* Pier beminde het meisje, meer nog dan de eer van zijnen naam.

Hij vlood.

Dit gebeurde in 1515.

Het hoofd der Geldersch-Friesche zeeschuimers had het bijna door hem vertrapte wicht voor dochter aangenomen. Bloeijend en welig wies de jonge plant onder zijne kweeking op; en tot zijne overmatige vreugde:

Werd het wichtje een betooverend kind. *Groote* Pier had het lief als een vader.

Het betooverend kind werd een aanvallig meisje. — Des zeemans vaderliefde werd warme broederlijke genegenheid.

Het aanvallige meisje werd eene engelachtige maagd. *Groote* Pier's genegenheid werd liefde, werd aanbidding.

Die maagd was Alida. *Zij* had hem lief zoo als zij haren vader zou hebben lief gehad. Beminnen deed zij *hem* niet.

De schrik van zijnen naam, het bijgeloof aan zijne onfeilbare zege, waren door zijne laatste vlugt aanmerkelijk verflaauwd. De Gelderschen hadden het minder op de bevrijding, dan wel op de langzame overmeestering van zijn vaderland voorzien.

Groote Pier had zijn besluit genomen.

Zijne onderhoorigen stonden, ten getale van 1,000 koppen, op de marktplaats te Sneek geschaard; dit was nu eene dier toenmaals zoo veel schrik en onheil verwekkende *zwarte hoopen* of *benden*.

Het hoofd der vrijbuiters verschijnt, met zijne onderbevelhebbers Seldbach en Golsteen; hem vooraf gaat zijn veege standaard: hij draagt Koninklijken mantel, kroon en schepter; hij zet zich op een verheven gestoelte neder.

De diepste stilte zet dit onverwachte schouwspel iets plegtigs bij.

Groote Pier spreekt met vastheid, met nadruk zijne *zwarte bende* aan. Hij meldt haar in korte bewoordingen, waarom hij, door vaderlandsliefde gedreven, haar opperhoofd werd: waarom hij, uithoofde van het nuttelooze zijner pogingen, haar opperhoofd niet meer zijn wil, en dus eindigt hij zijne rede:

»Ik *Groote* Pier, bij Gods genade de geeselroede van Denen, Hamburgers en Hollanders, Koning van Friesland, Hertog van Sneek, Graaf van Sloten, Baron van Hinlopen, Kapitein-generaal van de Zuiderzee. Ik sta hier alle deze mijne heerlijke waardigheden en bedieningen af, en ik beveel u als laatste huldebetooning aan mijn gezag, daarmede te bekleeden mijn' goeden, lieven getrouwen vriend en luitenant Seldbach."

En nu deed hij, onder een algemeen gejuich, den jongen, welgemaakten onversaagden kaper den mantel om, en overreikte hem kroon en schepter.

Dit gebeurde in 1519.

Na deze zonderlinge plegtigheid had *Groote* Pier een onderhoud met Alida.

»Weet ge, Alida, waarom ik daar nu alle magt en pracht van mij af heb geschud?"

»Neen, Vader, ik begrijp het volstrekt niet."

»Om u alleen, mijne Alida."

»Om mij, Vader!"

»Kind, indien ik eens uw Vader niet ware!"

Verbazing, oplettendheid, verdrietigheid, deze waren de aandoeningen, die het gemoed van Alida, terwijl *Groote* Pier haar alles openbaarde, beurtelings ondervond: en wanhopig werd zij, toen hij haar met vurige liefde, in zijne armen klemde, toen hij haar onder een' kus influisterende:

»Morgen wordt gij mijne vrouw."

Een half uur daarna had Alida de woning van *Groote* Pier voor eeuwig verlaten. Want beminnen deed zij hem niet.

Een hollend paard draagt den nieuwen Koning van de *zwarte bende* van Sneek naar de Lemmer: in zijne armen legt Alida.

Zij was naar Seldbach gerijld: want dezen minde zij: deze minde haar.... ook, en zij had hem hijgend toegeroepen:

»Seldbach, wij moeten vlugten! Terstond! terstond!"

»Waarom?"

»Dit zult gij straks weten ..... O God, laat ons gaan! of hebt *gij* mij niet meer lief.... en toen was zij waggelend terug getreden.

Maar toen Seldbach aan hare voeten zonk, toen herratte zij met liefde:

»Kom dan voort, mijn vriend! kom dan!"

»En denkt gij wel om uw' Vader?

Ach! hij is immers mijn Vader niet!"

Toen Seldbach met haar aan de Lemmer was aangekomen, wist hij alles.

Met eenige schepen uitgezeild, was Seldbach, door tegenwind, genoodzaakt de eerste dagen onder de Friesche kust te verblijven.

Eens schaurde de roep: »Een schip! een schip!" hem uit de armen der schoone, vurige Alida.

Dat schip werd nagejaagd en aangerand: hetzelve streek de Hollandsche vlag op den eersten eisch.

Minder wraakzuchtig dan *Groote* Pier, vergenoegde zich Seldbach de uit bier bestaande lading prijs, en de manschap gevangen te verklaren. Waarna hij het schip deed zinken.

Iets was er, dat Seldbach meer waardeerde dan Alida's bezit, dat was het bier zwelgen. Spoedig lagen al de zeeroovers als lijken daar neder. Alida moest dit zien: O! zij verdiende deze bittere, diepe teleurstelling. Nu naderde haar een der Hollandsche gevangenen, die met de tanden zijne boeijen had losgescheurd, en daarna ook zijn medegevangenen losmaakte; hij naderde haar, zijn voorkomen was afzigtelijk; hij greep haar met een' forschen arm om hare middel.

»Herkent gij mij, Alida?"

»Neen," gilde zij in doodangst.

De gevangene rukte zijn mom af... *Groote* Pier sleepte haar naar omlaag.

Intusschen wierpen de Hollanders Seldbach en al de door de volslagenste dronkenschap ontzielde zeeschuimers overboord.

En nu kwam *Gtoote* Pier weder boven, en ook hij wierp der onstuimige baren een offer toe: Alida.

»Vader," zoo stamelde een stervende tot den priester, »ik heb veel gemoord, maar het vaderland eischte ook vele offers."

»Het zij u vergeven, mijn zoon. De Heere is genadig. Doch bedenk u wel, drukt op uw geweten niets anders?"

»Eene wees raapte ik op van de straat; ik bragt haar groot, en niets was mij dierbaarder dan zij; toen zij den ouderdom bereikt had, wilde ik haar tot vrouw nemen, en met haar mijne dagen in geluk, in vrede en in godsvrucht eindigen; zij verliet mij, om eenen ondankbaren knaap te verleiden en te volgen; ik wreekte mij op bei...."

»Mijn zoon," sprak de priester, »ook dit is u te vergeven, wanneer...." doch de stervende had reeds den laatsten snik gegeven.

Zoo stierf *Groote* Pier, de zeeschuimer.

Dit gebeurde in 1520.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.